

XII. IDAZLAN KOADERNOA

Ipuin zoragarriak

Lehen Hezkuntza

G E R N I K A - L U M O

2013 urtea

Argitaratzailea:

- **Gernika-Lumoko Euskara Zerbitzua eta Hezkuntza Saila.**

Laguntzaileak:

- **Allende Salazar Ikastetxea.**
- **Barrutia Eskualde Ikastetxea.**
- **Mertzedo Ikastetxea.**
- **San Fidel Ikastola.**
- **Seber Altube Ikastola.**

Portadaren egilea:

- **LEIRE EREZUMA ETXEANDIA** (LH 6. mailako ikaslea)

Babesleak:

- **Eusko Jaurlaritzako Kultura Saila** (HPS)
- **Bizkaiko Foru Aldundiko Kultura Saila** (Euskara Zuzendaritza)

Diseinua eta maketazioa:

- **Nekane Akarregi / 11barri**

Inprimaketa:

- **Lizaso Grafikak / Zornotza**

2013ko edizioa.

A mets egin dugu. Euskal Herria euskalduna dugu. Ez da pankarta bateko leloa, *"Euskal Herri euskalduna!"*, eskari, errebindikazio gosetia edota exigentzia. Ez, errealitatea da. Hauxe gure ametsa!

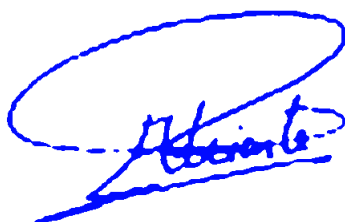
Zuok, ikasle gazteok, agian, ez duzue ametsetan egin behar, zuon inguru hurbileko Euskal Herria unibertso euskalduna baita, gaur. Berezko duzue, seguruenik, bihotzetik burura eta burutik ahora, zein paperera, datorkizuen euskara. Arnasa bezain naturala.

Horixe antzemango dugu gure ametsetako bidean, urratsik urrats, gure Literatura ekoizpenari erantsi dizkiozuen idazlanak irakurtzean: idazlearen naturaltasuna, berezko sena. Eta euskararen unibertsaltasuna. Zergatik ez?

Bihar edo etzi idazle izan zintezketela da, agian, zuen ametsa. Guk zera esan nahi dizuegu: bazarete, dagoeneko, euskal idazle. Gure ametsak ehuntzen jarraitzeko grina eta adorea damaiguzue. Segi horrela, euskaraz idazten, arren, handiago egin dezakezue-eta gure Herria. Etxeparek esan zuen *"Euskara, jalgi adi plazara; Euskara, jalgi hadi mundura"*. Zuok horixe dagizue: euskara argitara, munduko plazara, dakarkiguzue.

Horrela jarrai! Ez etsi!

Esperanza Uriarte Erdaide
Euskara zinegotzia

IDAZLAN KOADERNOAK 2013

LHkoen IRAKURKETA EKITALDIA

2013ko APIRILaren 18an

- LIZEO ANTZOKIAN,
11:00etan

IZENA	MAILA	IPUINA	orr.
Lander Artetxe Urgoitia	L.H.1	<i>Jonen Baserria</i>	7
Julen Aldana Gainza	L.H.1	<i>Esku pilotariak Eibarren</i>	9
Ander Moreno Aurtenetxea	L.H.2	<i>Eider eta kometa handia</i>	10
Uguzne Uriarte Santamaria	L.H.2	<i>Gorka eta bere arreba Malen</i>	12
Garazi Fernandez Zuloaga	L.H.2	<i>Bakearen usoa</i>	14
Lore Veiga Obieta	L.H.2	<i>Munduko koloreak</i>	15
Naia Xu Etxeandia Bilbao	L.H.2	<i>Baso koloretsua</i>	16
Ekhine Ezkurdia Beaskoetxea	L.H.2	<i>Lorea eta zuhaitza</i>	18
Andere Arantzamendi Isasi	L.H.2	<i>Tximeleta polita</i>	19
Garazi Atutxa Aurrekoetxea	L.H.2	<i>Haizea</i>	20
Izaro Esnal Bastegieta	L.H.3	<i>Iruntze ume apetatsua</i>	21
Irati Perez Urbina	L.H.3	<i>Elurra udan</i>	23
Garazi Arriaga Sainz-Maza	L.H.3	<i>Sagu loti galdua</i>	25
Markel Bermeosolo Enbeita	L.H.4	<i>Inozenteen eguna</i>	27
Iñigo Eiguren Oka	L.H.4	<i>Londreseko bidaia</i>	29
Garazi Bengoetxea Jauregi	L.H.4	<i>Umeen abenturak</i>	32
Maialen Foruria Campillo	L.H.4	<i>Neska igerilaria</i>	34
Danel Akordagoitia Lopez	L.H.4	<i>Etorkizuneko makina</i>	35
Iraitz Uribarri Arrien	L.H.4	<i>Animaliak arriskuan</i>	37
Maria Armaolea Elexgarai	L.H.4	<i>Arraina izan nahi zuen neska</i>	39
Iker Musatadi Madariaga	L.H.5	<i>Kattalin eta oztopoak</i>	41
Uxue Aberasturi Atxikallende	L.H.5	<i>Txiki pailazoa</i>	44
Lexuri Bengoetxea Regato	L.H.5	<i>Kolpe baten ondorioa</i>	49
Mikele Asteinza Ansola	L.H.6	<i>Itsaso</i>	52
Ihara Bernedo Calvo	L.H.6	<i>Amonaren istorioak</i>	54
Asier Rementeria Argintxona	L.H.6	<i>Mendebalde arriskutsua</i>	57
Aitzol Baraiazarra Garai	L.H.6	<i>Goienetxe meatokia</i>	60
Naia Young	L.H.6	<i>Txorimalo tristea</i>	63
Erika Rodriguez Mateo	L.H.6	<i>Zinitra</i>	66
Iñigo Unda Barturen	L.H.6	<i>Kaio surflaria</i>	69

Lander Artetxe Urgoitia
«Atsegin dut nire lagunekin futbolera jolastea»

«**Jonen Baserria**»

JONEN BASERRIA

Baserri berrira izeneko baserri bat. Baserria oso polita zen eta disko mendi tontorretan zegoen. Bertan, Jon izeneko gizon bat bizi zen bere animaliekin. Txakur bat zuen, baita behiak, zaldi bat eta oiloak ere.

Egun batean, ernatu zenean, konturatu zen bi oilo galta zirela.

Baserri baten sinitrak ikusi zituen, baserria izan zela pentsatu zuen.

Hurrengo gauan, berari sobratako ogia etzi zuen

starian, Goizaldean, Txakurraren zaunkak entzun
 zituzenean, ohetik arin altxa eta leihora joan
 zen Korrikan zer gertatzen zen ikustera. Hau
 ikusi zuen: basurdea bere ogizatia jaten.
 Handik aurrera, txak beti resten zuen ogia.
 Horregatik, basurdeak ez zituen bere allook
 jan berrin.

Bi eta bi lau amaitu da ipuin hau.

Lander Artetxe Urgoitia

Julen Aldana Gainza

«Nagusitan pilotaria izango naiz.
Horretarako entrenatzen ari naiz»

«Esku pilotariak Eibarren»

ESKU PILOTARIAK EIBARR

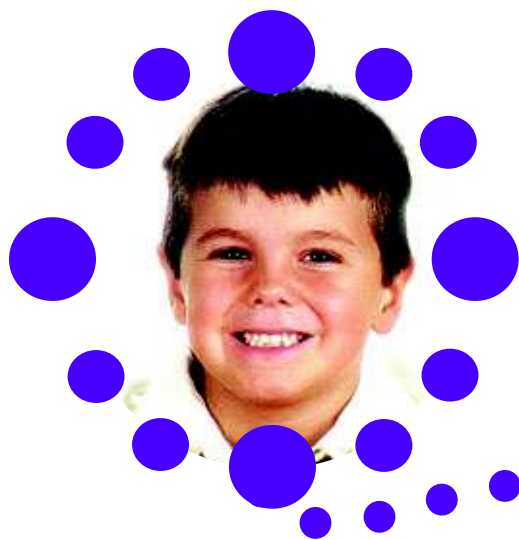
Behin batean Eibarko Astelena frontoian
Titin eta Barriola banakako partidua jolasten
zuden. Partidua asko luratu zen eta
jokalariak nokatuta zuden. 21-21 zudenean
Barriolak laprastada bat egin eta jauzi
egin zen. arduan Titinek irabazi zuen.

Garaikur berola txapela eta Kopa eman
zizkioten, oso porik jarri zen. Ostera Barriola
hantako minarekin egon zen, triste - triste.

Jendeak txalo zaparrada jo zuen,
Titinek irabazi zuelako eta Barriolak
partidu bikaina egin zuelako,
nahiz eta, askenean zorte txarra
izan Eibarko Astelena frontoian
zarritan partiduetak izaten dira.

Bertatik jokalaria asko pasatu
eta famatu egin dira.

Ander Moreno Aurtenetxea

«Espazioa aztertzea atsegin dut,
horregatik astronauta izatea gustatuko litzaidake»

«Eider eta kometa handia»

Eider eta Kometa handia

Bazen behin, sei urteko neska bat Eider deitzen zena.
Bere ama oso haserre zegoen arken egunetan alabak ez
zuelako laguntzen etxeko lanak egiten.

Egun batean, logelan zegoela, balkoian zarata
bat entzun zuen. Neska balkoira irten zen eta kometa
bat ikusi zuen. Harrituta geratu zen, aho zabalik,
kometa oso polita eta koloretsua zuelako.

Kometa eskuekin heldu bezain laster, zerurantz
igo zen eta mendira eraman zuen.

- Laguntza! Nora eramaten nauzu? - Aihukatzen
zuen Eiderrek.

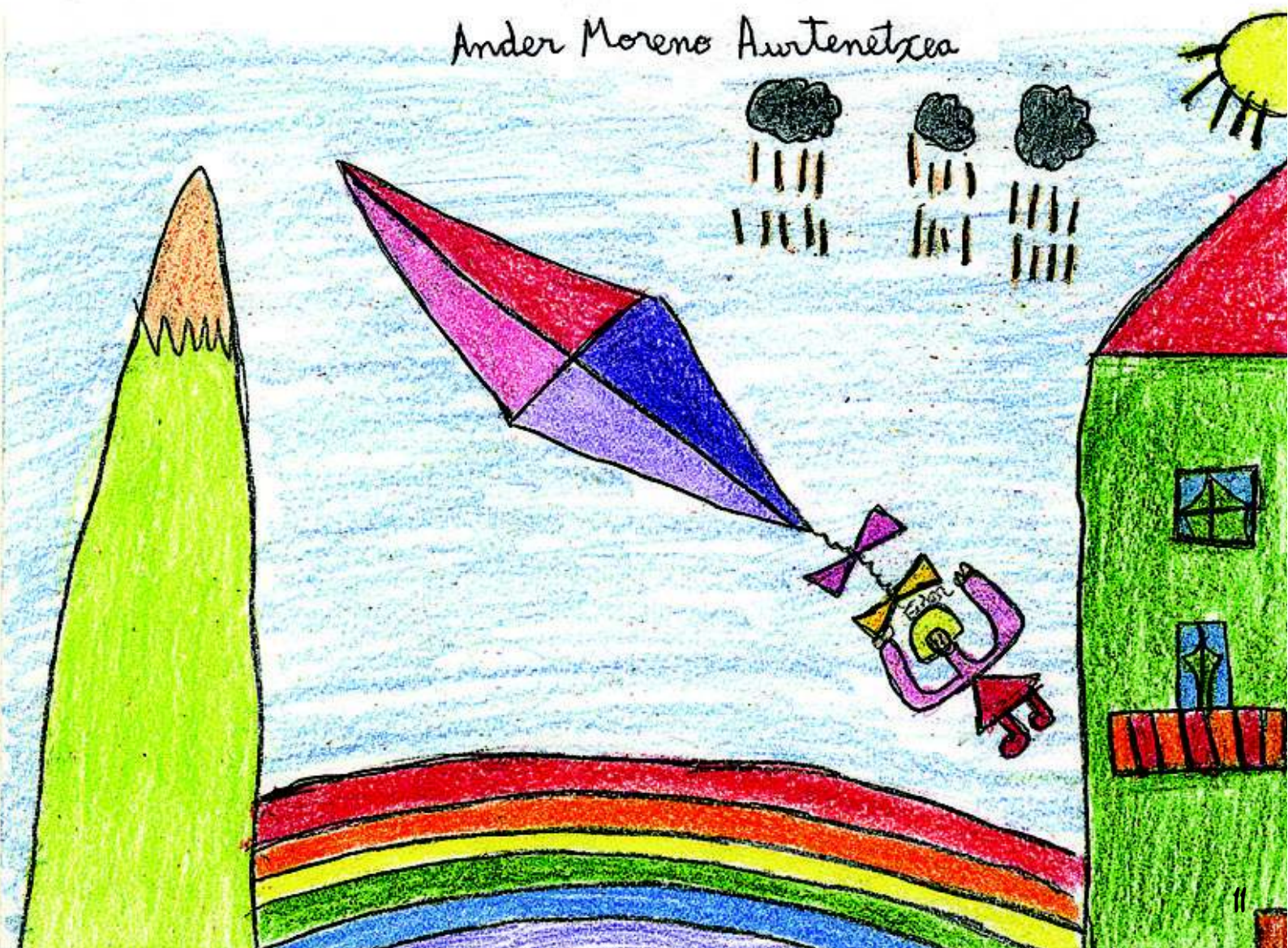
Mendi tontorvean lurreratu ziren eta Kometak esan zion:

- Hemen utziko zaitut ondo pertatsen ikasi arte.

Eider damutu egin zen eta Kometari zintzoa izango zela zin egin zion.

Horrela itzuli ziren berrira balkoira. Neskak gertatutako guztia amari kontatu zion. Dena sinetsi zuen eta biak elkar barkatu zuten. Pozik bizi izan ziren eta Kometa Eiderren logelan betiko bizi zen.

Ander Moreno Aurtenetxea

Uguzne Uriarte Santamaria
«Nagusitan dentista izatea gustatuko litzaidake»

«Gorka eta bere arreba Malen»

Gorka eta bere arreba Malen

Bazen behin otre handi batean, aita, ama eta Gorka bizi ziren. Amak esan zien aitari eta Gorkari, edukiak zuten umea neska zela eta ondutan, Gorka haserretu egin zen, berak anai bat nahi zuelako. Bat batean, amak Gorka ikusi zuen maketa batekin atxetik josten eta galdetu zien:

— Gorka nora zaot? — eta Gorkak erantzun zien:

— Amaren atxera bixitza, ez dut nahi arreba bat eduki, nika ama bat eduki nahi dut.

Eta karrika batean amaren etxerantz ohiatu zen.

Egunak jaon eta egunak etorri Malen
jaia zen, eta aitala eta amak argotxi
bat bidali zuten amenera.
Amamak ikusi zuenean, Gorkaranga
jaia zuen eta ason zion:

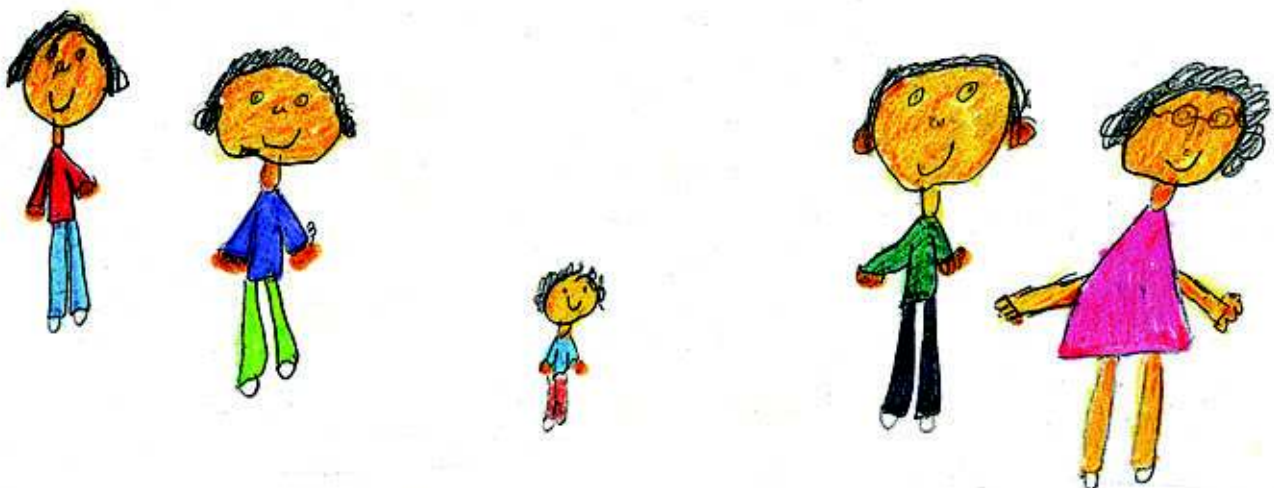

- Gorka, begira ezazu argotxi hori. - eta Gorkak erantzun zion:
- Horia bai dela une polit bat! Hara da?
- zure arrebak Malen da.

Orduan, Gorka konturatu zen etxera bueltatu behar zuela eta aita
eta amari barkamena eskatu behar zuela.

Egun hartatik aurrera, Gorkak Pentratu zuen Malen ahizpa zeragorria
zela eta orduan berriro etxera bueltatu zen.

Uguane LH 2B

Garazi Fernandez Zuloaga

«Niri gehien gustatzen zaidana
nire neba txikiarekin jolastea da»

«Bakearen usoa»

BAKEAREN USOA

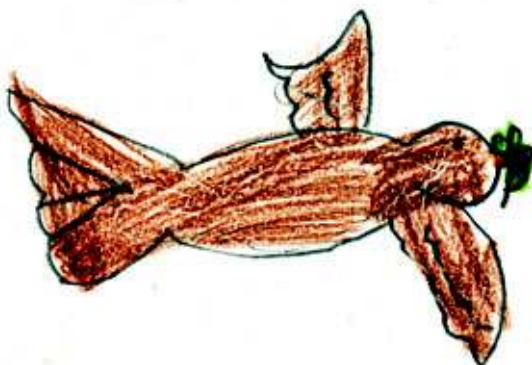
Bazen behin usoa lixote bat hemendik urrun bizi zirenak. Ume txiki bat irean zuten, oso lasaia bera. Oso baketsua zen.

Hasten joan zen eta neguko egun batean gaixotu egin zen. Usoa gaixotzerakoan herriko jende gurtia txarto portatzen hasi zen. Baita inguruko herriko jende gurtia. Bakea betirako joango zela ematen zuen. Egun batean usoa hori sendatu egin zen eta denak arka partu ziren. Jai handi bat egin zuten eta herri gurtiak pasetz bete ziren.

Horregatik bakearen usoa deitzen diote eta usoa hori oso inportantea da.

Zergatik deitzen diote Bake usoa? Ba, bera osatu zenean mundu osoari ailegatu zitzaion lako prakea.

Orain herri gurtiak zaintzen du usoa hori, berriro ez gaixotzeko.

Lore Veiga Obieta

«Ipuinak asmatzea dut gustuko»

«Munduko koloreak»

MUNDUKO KOLOREAK

Behin heroi traki bat eman, ekaitze handi bat etorri zen.
 Ekaitze horia zen bestiak boralakar,
 argi duntiratu bat egin xuxelako. Hurrengo
 egunean ere eregoen koloreak, gitarra, xuvia eta beltza eman.
 erik. Egun hartan egurkia eta xuvia egin xuxenoe
 ostadaria-iten zen. Herotari guttiak Karporea
 -iten eta denaldia eran xuten: ostadaria munduko
 kolore guttiak ditu. Orduan Ane Unai eta Bernat
 ostadariaen ozkonean ere eregoen jakin nahi xuten.
 Hor hari zen egietako abentura, mila aririk para xututen
 ostadariaen puntano beltzeke: harrak para eta igo,
 orantziak betetako Karporea para, animalia baratiak para
 Bide aririkutru eta ilun batetik para eta han
 eregoen mila koloredun Karporea xagorri bat. Erdian
 mendit xagorri bat, gailurraan egurra Karporea
 magiko batetik Ane Unai eta Bernat Karporea
 ireki eta xuren arropen kolorea itxuli zen. Ane
 Unai eta Bernat herotari abentura xoren Karporekin.
 Herotari erdikar joan, Karporea ireki eta kolore guttiak
 xuren lekuetara itxuli xoren. Orduan herotari guttiak ponaren pora
 jai bat antolatu xuten.

Naia Xu Etxeandia Bilbao

«Pianoa jotzea gustatzen zait»

«Baso koloretsua»

Gau batean Naiak amets bat euki zuen.
Galde egin zen eta negarrez hasi zen.
Baso ilun batean agertuzan. Bapatuean
txoritau batek esan zion: "etorri nirekin".
Txoriak baso iluna koloretsua bihurtu zuen.
Zuhaitzak ere mugitzen ziren.
Zuhaitz handi batek Naia eraman zuen
bera eramanetan ipatzen etxera.
Ipatzak Naiari euren munda alai eta
koloretsua erakutsi zioten.

naiake prentsaturuen:

"Zelako leku zera garria "Hemen gelditu nahi dot".

Berehala Naiake bere amaren ahatsa entzun zuen:

"Naia jaiki ikastolara joateka"

Naia pozik sentitzen zan amaren besarkadagaz.

Auroratan trean Naia ahaleginde zan pozik bizitzen

baso koloretzuan bezala: garasuekin, lagunekin,

izakastuekin. Naiake ez du inoiz

ahaztuko baso koloretzua.

NAIA ETXEANDIAZ. maila

Ekhiñe Ezkurdia Beaskoetxea

«Dantza egitea gustatzen zait eta nagusitan
hautzaindegiko andereñoa izan nahi nuke»

«Lorea eta zuhaitza»

Lorea eta zuhaitza

Baren behin lare bat Hali deitzen zena. Kolore garria
zeukan eta oro polita zen.

Bakar-lekarrak zegoen landa batean eta leorte lare
leatzuen lila jasateko etorri zuten.

Basarako bidean zuhaitz batekin topatu zen. ↑

Zuhaitzak hanelak erak zion:

— Nire laguna izan nahi duzu?

Loreak pentsatu zuen: «Ergatik ez?» ↑

Handik aurrera elkarrekin egon ziren, eta laster,
udaberriari esker, lare pilo bat eta zuhaitz gehiago
sortu ziren beraien artean.

Hala berran edo ez berran,
sor dadila kalaberran eta
atera dadila basoko plazan.

Ekhiñe Ezkurdia Beaskoetxea

Andere Arantzamendi Isasi

«Dantza gustatzen zait»

«Tximeleta polita»

TXIMELETA POLITA

Behin batean tximeleta bat biri ren mendian. Oro polita eta ederra ren. Hegoak distiratsuak zituen. Oro porok zegoen hain tiraina zela eta denbora arka paratzen ren bere irada utegi batean ikusten. Egun batean marigorringo txiki bat ikusi ren, galduta zegoen eta negarretan ori ren. Tximeletak lagundu zion bere ama aurkitzen. Beranduago inurri bat ikusi ren. Inurriak nahi ren hortak handi bat eramanez itera. Baina ez ren indarrik. Tximeletak lagundu zion zion. Gau hartan oro zikin eta mehatuta heldu ren itera. Baina oro porok zegoen. Eta orduan kanuratu ren garrantzitsuenak ez zela kanpotik polita iratea leizik eta leizetik polita iratea. Hau da, bertzei laguntzea.

Garazi Atutxa Aurrekoetxea

«Niri asko gustatzen zait lagunekin jolastea
eta igerilekura joatea»

«Haizea»

HAIZEA

Bazen behin Haizea izeneko neska bat. Egun batean pasetzerat
iten zen, dena lasai-lasai zegoen, baina bat-batean haizea
hasi zen eta haize bolada batek txanoa eraman zion.

Orduan txanoaren bila hasi zen eta mendirantz abiatu zen.

Bidean bi iratza aurkitu zituen eta lagunak egin ziren. Elkarrekin
bilatzen hasi ziren, orduan bazoka animaliei galdetu zioten.

"Ez, niri ez dut txanoa ikusi", esan zuten txoak.

Gorakentzari galdetu zioten eta esan zuten "ez niri ez dut txanoa
ikusi", eta berdina esan zuten kotagorriak eta azeriak ere. Ordo

ondo pasatu zuten baina eguna iluntzen hasi zen eta Haizea etxera joan
zen. Baina ez zegoen triste, pozik zegoen lagunak egin zituelako.

Etxean zegoela behinora etxera zen eta bat-batean haize bolada batek txanoa ekarri

zion. Haizeak eraman ziona haizeak ekarri zion.

Izaro Esnal Bastegieta

«Ipuinak irakurtzea eta saskibaloira jolastea gustuko ditut»

«Irunitze ume apetatsua»

IRUNTZE UME APETATZUA

Bazen behin Iruntee izeneko nes-
kato eder eta sendo bat. Egunero eskolara
joaten zena, baina lanak eginda tele-
bista asko ikusten zuena.

Egun batean "Cola Caon" iragarkia iku-
si zuenean, hartzea erabaki zuen, Kirolari
ona eta fuertea irateko.

Esan eta egin. Goizean Kolakao, barba-
lordan Kolakao, meriendan Kolakao eta afal-
treka Kolakao. Jatordu guretieta berdin egiten
zuen. Hainbeste Kolakao hartunda, tripatxo mi-
nagar amaitzen zuen eta gainera ezin
izaten zuen entrenatu bere gustuko Kirola,
berak nahi zuen bezala.

Herregatik lehiaketetan parte hartzen zue-
nean nekakuta amaitzen zuen, saheleko mi-
narekin. Guster Kerekakuta jarritzen zen.

Ordutik aurrera amak esan zion.
« denetarikoa jan behar dela: espinakak "Papeye"
moduan, putak, okela, arraina, garbanzuak,
..... eta noski Kolakao ere bai, gainera
txarrenak litererriak direla. Denok jango ba-
genu nahi duguna bakarrik, gainera egingo
ginatekeela ».

Apurka-apurka Iruntze hasi zen
amari kasu egiten. Konturatu zen herrela
eriri zuela jarraitu.

Arekenean, Iruntzek telebista gutxiago
ikustea eta iragarkiei kasu gutxiago egitea
erabaki zuen. Gainera Kolakao armusutan
bakarrik hartzea.

Hala baran eda ez baran, amaitu
derala Ayangirka plazan.

Izaro Erenal

Irati Perez Urbina

«Niri lagunekin egota, irakurtzea
eta bibolina jotea gustatzen zait»

«Elurra udan»

Bazen behin, Angeri izeneko herri triki bat mendi artean zegoena. Etxe batean, Malen, Unai eta haien familia bizi zen. Malen eta Unai uda iristeko irrikan zeuden. Udako lehen egunean, elurra egiten hasi zen. Angeriko jendeak harriturik udan elurra nola egin ahal zuen galdetzen zion batak besteari. Hilabete oso bat egon zen horrela. Batzuk Maren astiarengana joan ziren zer egin galdetzera. Beste batzuk aldiiz, artzainengana... Baina ez zuten soluziorik aurkitu.

Egun batean, Malen eta Unai asperturik zeuden etxean eta mendira joatea erabaki zuten. Esan eta egin. Han, pilota batekin jolasten hasi zirenean, Unairi pilota oso urrun joan zitzaion eta bila joan zenean etxe zahar eta triki bat aurkitu zuen mendi tontorrean.

Maleni ditu eta etxe barrura sartzea erabaki zuten. Barruan
espirtu bat zegoen ohean. Ikusten zenez, gaixorik zegoen. Unak
nor zen galdetu zuen eta honek eguzkiaren espirtua zela
erantzun.

Neba-arrebek alaitasuna emanaz, espirtua ohetik jaiki
eta Angeri herriari eguzki borobil bat eskeini zioten.
Hurrela aida hasierako jai alaia ospatu zuten.

Garazi Arriaga Sainz-Maza

«Handitan Parisera joatea gustatuko litzaidake»

«Sagu loti galdua»

SAGU LOTI GALDUA

Bagen behin udako egun batean sagu loti bat. Txikia eta beltza gen, parkean ligi gen zuhaitz baten guloan. Parkean irten gen bueltatxo eta lo apur bat egitera. Esmatu genean dutia bat hartzea erabaki genuen. Dutia hartu eta gero parkean barrena paseatxo bat egitea pentsatu genuen. Egun oso ederra eta polita zenukaneg. Sagu ibili eta ibiliag laku baten ondora heldu gen. Han ikusi zituen ahate pila bat uretan hara eta hona jebiltzala. Haien artean gisne eder zuri bat ikusi genuen. Bapatean gisnea bere gana hurbildu gen eta esan gion:

- Zer ari zara egiten hemen sagutea?
- Pasea bat ematen nabil.
- Nahial duzu lakuaren beste aldera eramatea?
- Bai mesedez. Mila esker!

Sagua jirnearen lepora igo eta lakuaren aldera joan giren.

Zirneari eskerak eman eta aurrera jarraitu genuen.

Laster Konturatu gen galduta zegoela eta gaur egiten hasi gela. Hori ikusita, hosta batzuk pilatu eta haien aipian lo gelditu gen.

Hurrengo egunean, berriro jirnearekin topo egin genuen eta jirneak erant zion:

- Non egon zara egun guztian zehar?
- Galdue egin naiz eta ez dakit nola heldu behar nintzen nire etxera.

- Nik lagunduko dizut. Erant zion jirneak. Eta biak joan giren saguaren etxea bilatzera. Geroago jirneak ideia bat eduki zuen.

Sagua hegaz eramatea ez etxea ikusten baldin baguen aurretik. Zirneak saguak emandako azalpenekin ikusi zuen saguaren zuhaitza. Zirneari eskerak eman eta betika elkarrekin bizitzea pentsatu zuten.

Markel Bermeosolo Enbeita

«Niri bromak egitea gustatzen zait»

«Inozenteen eguna»

INOZENTEEN EGUNA

Dakiguenez Inozenteen Eguna abenduaren 28 an ospatzen da. Egun horretan bromak egiten dira, amari, aitari, aititeri eta abar... Batzuetan bromen lehioaketa egiten da. Egun osoa pasatzen denean, bromarik onena egiten duenak irabazten du. Eta onartu egin behar du geyurra dela "Inozente patente txokurra buztana lente" abestuz.

Gure herrian badago mutil bat Enaut deitzen dena eta inozenteen egunean bromak egitea gustatzen zaioma, baina ez berari egitea Enaut beti zegoen bromak egiten eta jendea aspertuta zegoen, egunero + egunero broma txarrak jarotzen zituztelako Enautengandik.

Egun batean zera pentsatu guten, Enauti bromak egitea. Gure batean herriko jende guztia bildu zen eta txantxak prestatu zituzten esnatzen ziretik oheratzen zenera arte egiteko.

Eratu zenean bere bizkarrarean saltza tartarora zutikan eta Eratek "ke arko",
 pratak jartzenakoa sargua topatu zuen, gosaltzenakoa ornearen ordez
 maionesa auzkitu zuen eta harritik bota zuen; eskolden lapak konstatuta, gut-
 boleko balaia lehentuta...

Elizara joaterakoan herri oroa zegoen eta Inoizte potente txakurran
 buztana tenti kantatu zioten eta Eratek "parkatu" eran zion herri
 guztia.

Iñigo Eiguren Oka

«Lagunekin jolastea eta kirola egitea gustatzen zait»

«Londresko bidaia»

Londresko Bidaia

Dir-dor! Londreserako bidaia irakur-
ko da! - esan zuten. Enako lo sekko
egon ari zen, esnatu egiri zen. Gaua zen.
Seguritasun - uhala kendu ondoren, Enako
eta bere gurasoak maletan biko jarri
zuten. Maletak zintatik bueltara zehil-
tzen. Enak berea hartu zuen eta
ondoren, gurasoekin.

- Tinko-tinko maletak ondoren zintak-
la, autobusak zehar zehar. Enako
rekatuta zegoenez, buruan jarri
zen eta bere maleta lortzen zuen.

Berdala, maletak zeukan adartxoak, eskuak
 zula konturatu - zerean, hauxe portatu
 zuen:

-Hotelean egongo bagira...
 Bat-Batean bere dena bete egin zen,
 hoteleko logelari agertu zireni eta.

Maleta zabaltzerakoan, liburu
 zistiri bat topatu zuen. Li-
 buruko hizkuntza, ezetzagurra
 zen eta Erako hitzak
 ahozkatzen hasi zen:
 "Jalndiwarabiz zyo"

Zabal aluzko ederra agertu zitzaion.
 Beldurturik gurasa ~~eragurra~~ ja zuen.
 Goze zirenez lurratuta, boro-boro jar-
 zuten.

Egunak goan akala, purrean para-
 tsen zeuden, pentsaturiko gurtia lotu
 zutelako.

Etzortza bueltatzerakoen, aireportuan,
maleten lekuan, itxuraz jantzera araratu
zuen gizona zegoela jakitu zen.

Hurbildu zitzaion eta zera esan zion:
-Arrotaldeor! Maleta hori zurea da?
-Barruan liburu zahar - zahorra
duzua, nurea da - erantzun zion.

Hori entzutean, maletak aldatu zi-
tuzten eta Enkek eskerrak eman zit-
kion, liburu magikori esker, desio
guztiak bete zirelako.

Aurrorantzean, Anastasio, Londreseko
aireportuko gizon gizajoa, Enkoren
familiarra kidea zen eta altxorlat
dute liburuak zahar kura.
Egia ala gezurra begi bien artean,
sudurra.

Irriyo

Garazi Bengoetxea Jauregi

«Arropa dendaria nahi dut izan,
arropak gustatzen zaizkidalako»

«Umeen abenturak»

U MEEN

ABENTURAK

Bazen behin neska bat 9 urte zituen eta Laura Zuen izena. Laurak ahizpa bat zuen 7 urte zituen eta Paula zuen izena.

Egun batean bere ahizpak 8 urte egiten zituen eta ospakizuna antolatu zuten. Paulak bere gelako lagunak gonbidatu zituen eta Laura ere joan behar zenez ospakizuneray bere lagun batzuk gonbidatu zituen ez aspertzeko. Paularen lagunak eta Lauraren lagunak elkartu zirenean, guztiak batera abentura bat egitea pentsatu zuten. Horretarako basora joatea erabaki zuten. Gurasoak umeei esan zieten kontuz ibiltzeko basoan, eta ordurako egoteko etxean. Baso barrura sartu ziren neska-mutik guztiak. Ibielten eta ibiltzen, kobazulo bat aurkitu zuten eta barrura sartu ziren ea zer dagoen jakiteko.

Halako batean basurde itsusi bat agertu zen. Den-denak beldurturik kobazulotik iten ziren eta eskutatu egin ziren, baina basurdeak ikusi egin zituen eta umeen atzetik joan zen. Umeei Korrika, trimista bat bezalako abiatu ziren beldurrez. Bapatean beste kobazulo bat ikusi zuten.

Kobazulo barrura sartu ziren, basurdeak ez zuten ikusi inor Kobazuloa sartzen. Orduan basurdeak aurrera jarraitu zuten. Kobazulo horretan altxorra aurkitu zuten eta denak poz-
 zik jarri ziren eta altxorra eramango zutela esan zuten. Laurak bere erlojua begiratu zuten eta Konturatu zen berandu
 helduko zirela beraien gurasoengana, oso urrun zeudelako. Justu-
 justu heldu ziren gurasoek esandako ordurako eta gurasoak
 oso pozik zeuden kasu egin zutelako umeei. Azkenean altxor
 gabe heldu ziren etxera, denak presaka, konikari hasi ziren
 sasoiz etxera heitzeko eta altxorra Kobazulo barruan
 ahaztuta gelditu zen. Baina garvantsitsuenak haurxe daudenak
 elkarrekin oso ondo pasatu zutela.

"Zerbait topatzen dozunean utzi bere lekuan edo eramane
 bere lekura, ez hartu zuretzat."

Egilea: Gorazi B. J.

Maialen Foruria Campillo

«Niri igeriketa egitea eta lagunekin egotea gustatzen zait»

«Neska igerilaria»

NESKA IGERILARIA

Behin batean bazen neska bat Leire deitzen zena. Leirek 10 urte zituen eta igeriketa taldean zebilen. Bere ametsa olimpiadetara joatea zen eta horretarako asteartetan eta zapatuetan joaten zen entrenatzera.

Hilean behin herri desberdinetara joaten zen bere taldearekin igeri egitera. Bera beti gelditzen zen lehenengotarikoa. Bere gurasoak oso pozik zebiden eta harrituta ere bai orain dela denbora gutxi hasi zela entrenatzeko. Nahiz eta lehiaketa banan-banan igan, beti zebiden batak besteari animatzeko prest.

Leirek 10 urte egin zitueneko federatu egin zen eta oso pozik jarri zen. Baina egun batean bere lagunekin patinatzaera joan zen eta aldatz hardi batean jauzi egin zen eta eskua apurtu zuen. Leire oso-oso triste jarri zen egingo zuen igeri egin eta beraz egingo zuen bere ametsa bete.

Beti egin duzu nahi duguna lortu eta daukagunarekin konformatu behar gara. Bigitza eg da bakarrik gauza materialak lortzea pertsonen laguntza baizik, bai ondo eta baita txarto dardenean ere.

Danel Akordagoitia Lopez

«Gehien gustatzen zaidan kirola krosa da»

«Etorkizuneko makina»

ETORKIZUNEKO MAKINA

Orain dela urte arko baten Jon ireneko zientzialari bat. Bere laguntzailea Mikel zen. Jonak ile zuria zuen eta begi marroiak zituen eta Mikelet ile beltza eta begi urdinak zituen.

Arraunkizun arko egiten zizuten, baina denak txarto iratetren zitzaizkien.

Egun batean erabaki zion Mikelet Joni:

— Zergatik ez dugu egiten etorkizunera joateko makina?

Eta Jonak baieta erantzun zion.

Egunak lanean ekin eta gero etorkizuneko makina bukatu zuten.

Jon eta Mikel makinara sartu ziren baina ez zebilen. Batek batatean tximista batek

jo zuen makina eta hau martxan hasi zen, arkeen

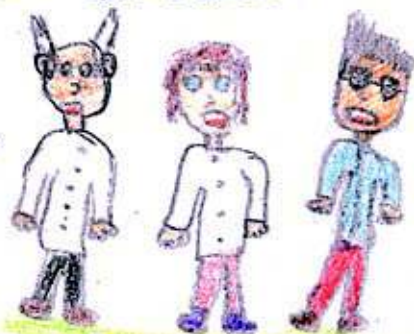

Jon eta Mikel etorkizunerantz abiatu ziren eta 2050.
urtean agertu ziren.

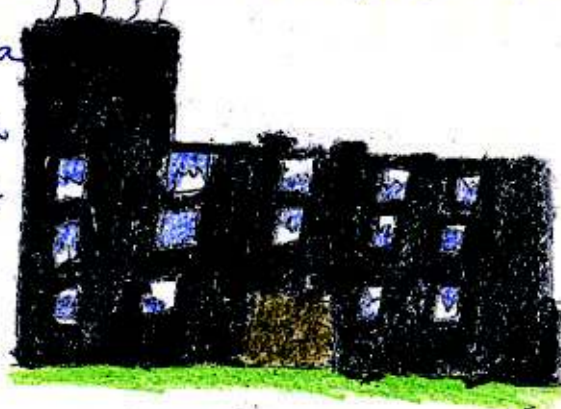
Harriduta gelditu ziren, erim zuten sinestutako ikusten zutena:
Euren seme-alabak irango zirenak ikusi zituzten eta
gainera haien markotak robotak irango zirela. Poz-posit
sentitu ziren uneak irango zituztela jakin eta gero
bero etorkizuneko makinara sartu ziren baina petrolio gabe
geratu ziren. Han ez zegoen petroleorik, kotxeak elektrikoak
zirelako.

Orduan pertsona bat aurretik zetorrela
ikusi zuten eta Mikelek galdetu zion:

- Mendea, non aurki genezake petrolio?
- Petrolio? Hango fabrika zaharrea dago. -
Erantzun zion mutilak.

Jon korrika joan zen fabrikara petroliaren bila. Han petrolio bidai
ariko hartu zituzten eta orainaldira
itxuli ziren. Hantxe ekarritako petrolio
saldututako eta atzeturako aberatsak
eta famatuak egin ziren.

Iraitz Uribarri Arrien

«Futbolean jolastea gustuko dut»

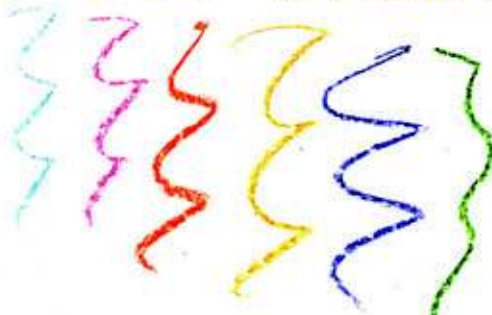
«Animaliak arriskuan»

ANIMALIAK
ARRISKUAN

Bazen behin zientzialari era bat animaliak gaizki tratatzen zituen. Holandako baso batean zuen bere egoitza altzairuzko etxe erraldoi batean. Esperimentuak egiteko erabiltzen zituen animaliak kaita estuetan zituen gordeta, txikienetik handienara, sugandilatik lehoiraino.

Uda zen, Peio bere lagun Oier eta Etxahun oporrak pasatzen zegoen Holandan. Goiz batean paseatzera joan zen basora eta basoan etxe bitxi bat ikusi zuen. Jakinmina piztu zitzaion eta irekita zegoen lehio batera hurbildu zen. Ikusi zuenak txundituta utzi zuen animalia pila bat egoera kaskarrean. Izugarria zen! Nor ote zen horrelako gauza zakarra egiteko kapaz? Poliziarri salatzea izango zela pentsatu zuen Peio.

Komisaldegira joan zen eta ikusitakoa kontatu zien baina erantzunak gehiago harritu zuen:

— Ez guri ziririk sartu! Egoitza hori zientzialari jarmatu batena da, ez gu tontotat hartu eta alde herrendik!

Animaliak salbata behar zituela erabaki zuen Peioh nahiz eta bakaerik egon. Orduan, bere lagun Oier eta Etxahun lagunak eskatzea pentsatu zuen. Horiek baietz erantzun zioten berehala.

Denak batera joan ziren basora animaliak salbatzeko prest, baita berehala behar baziren ere. Etxera hurbildu zirenean, batean tximino bat, lehoi bat eta pantera bat agertu ziren. Kasko bat buruan zutela erasoak gertu. Gai zeto bihurtu ziren hirurak Kaskoaren eraginez. Zientzialariak.

horrela kontrolatzen zituen animaliak. Oierrek esan zuen:

— Kaskoak apurtu behar ditugu horrela aituko da eragina! Harri bat hartu eta Kasko apurtu zuten. Animaliak aske sentitzea joan ziren. Isil-isilean etxera sartu ziren baina kaidak giltza jaltza zitzaizkien. Zer egin ez zekitela zundela lorobatek esan zuen:

— Krrrj! Giltza Kajoan, giltza Kajoan!

Kaida guztiak zabalduzakeen zientzialaria agertu zen eskopetarekin.

Baina animalia guztiak batera zaltu egin eta hura iskanbila. Pih! Pan! pan! zientzialaria K.O utzi zuten. Animaliak joan egin ziren. Peioh zientzialaria polizia entregatu eta poliziak ezkerrean eman eta harkamera eskatu zion, Bi eta bi lau amaitu da ipuin hau.

Maria Armaola Elexgarai

«Handitan aktorea eta abeslaria izatea gustatuko litzaidake»

«Arraina izan nahi zuen neska»

ARRAINA IZAN NAHI ZUEN NESKA

Bazen behin Ainhoa izeneko neska bat. Ainhoa nahiko ederra zen, begi berde-berdeak zituen eta ile marroi argia. Gogoko zuen mairastea, futbola jokatea... Baina batez ere arraina izatea gustatuko litzaidake. Honegatik eskolan eta toki guztietan barne egiten zuten neska giroari. Bere familiako kideak oso kezkatuta zeuden Ainhoagatik, uretako tresnak eta arrainen azkatak eramatean zirelako eskolara, eta gainera azterketak busti eta arrainak margotzen zituen bertan. Bere amak arraina izatea ez zela ideia ona esaten zion, baina neskak ez zion jaramonik egiten.

egun argitsu batean, Ainhoa arrainez mozorrotzeki zisala bere familiak eta berak kondartzara joaka erabaki zuten. Bere gurasoak eguzkia hartzen zeuden eta bera bitartean zer egin pentsatzen.

Ordutak igaro ziren Ainhoa pentsateen zegoen bitartean
 eta bat-batean ideia bat bururatu zitzaion; uretara
 sartzea. Birritan pentsatu gabe neska uretan sartu zen.
 Baina guzua bat ahaztu zitzaion: ez zekielako igeri
 egiten! Ainhoak izugarriko garrasiak jota zuten
 baina ez zion inork entzuten, kostaldetik oso urrun
 zegoelako. Eskerrak hortik gertuira bertatik gertu zeduen
 sorosle batek etorri zirela eta Ainhoa salbatu zitela.

Etara heltzerakoan denak haserretu ziren
 Ainhoarekin eta Ainhoak barkamena eskatu eta hurre
 esan zion amari:

- Arrazoiak zenuen, ama: arraina izateko ideia txarra da.
- Eskerrak uletu duzula! Frantsean zion amak
 lasaite idorra hartuz.
- Bai ama, herriendik aurrera teoria izango naiz
 eta horrela nonbaitera joan behar badugu ez dugu
 zertan hegazkinez joan behariko.
- Zer!!!

Eta hala bazan edo ez
 bazan sar dadila kalabazan!

Iker Musatadi Madariaga

«Futbola gustuko dut»

«Kattalin eta oztopoak»

KATTALIN ETA OZTOPOAK

Herri polit baten, Kattalin izeneko neskati bat bizi zen. Betidanik asko gustatzen zitzaion musika, batez ere, zuzenean entzutea. Herriko jaietan musika banda eta ikusten zuzenean, buru-belarri egoten zen entzuten eta pentsatzen, nagusitan horren moduko baten partaidea izatea gustatuko litzaiokela.

Irakurtzen hasi zenean, amak musika-eskolan apuntatu zuen eta oso pozik solfeo ikasketan ibili zen. Geroxeago, instrumentoa aukeratzeko momentua heldu zenean, amari, tuba zela aukeratutako instrumentua esan zion. Amari ez zitezaion ondo iruditu eta hor aurkitu zuen lehenengo oztopoa.

- Begira alabatxo, instrumentu hori ez da egokia neska batentzat. Pisu asko du, eta airezkoa dan legez, biriki edukiera handiko pertsonentzat da, esan zion amak.
- Hori egia da - erantzun zion Kattalinek - baina ama, gauza guztiak bezala, entrenamenduarekin bituko da.

Amari ez zion grazirik egiten, bere alaba instrumentu potolo horrekin ikusteak, betidanik biolinista edo pianista batekin amets egin zuelako. Oheratu zenean ez

zuen besterik burvan. Bere gizonari komentatu zion eta amore ematea erabaki zuten. Hurrengo egunean, alabari baiezkhoa eman zioten eta

tuba erosten joan ziren.

Kattalin oso harro bueltatu zen etxera, bere tuba gurditxoan zeharreka. Etxera heltzean, kutxatik atera eta bere instrumentu potoloa miresten, eman zuen denbora nahikoa. Pozaren-pozez eokartzea ere kostatu zitzaion. Ikastetxera joan zenean bere lagunari esan zion lehenengo gauza, tuba bat erosi ziotela izan zen.

Heldu zen musika-eskoleta tubarekin joateko eguna eta heltzerakoan, atean, berarekin solfeoa zebiltzan ikasleentzat, ezustea izan zen Kattalin bere instrumento erraldoi horrekin ikustea.

-Zer Kattalin, indar asko beharko duzu hori joateko ez da?... beste batek. Une horretan konturatu zen berak egindako aukera ez zela normala, eta jondearen artean arrarotzat hartu zela-Baita, unerik gogorrera heltzeko zegoen, tuba jotzen ikasteko gelan sartu zenean. Nola bakarra zen eta denak hasi ziren elkarri begira eta irribarre adar-jotzaile batekin harrera eman zioten. Kattalin ez zen atzerantz egiten duen horietako bat. Ekin zion instrumentu praktikatzeari eta horri esker inor baino arinago bertu zuen asinazio egokia tuba jotzerakoan. Gela hideak zurr eta lur geratu ziren, batez ere, behengo egun hartan mesjidantza erautsi zutenak, beraien barnean bazekiteako barregarri geratu zirela, jarrera desegoki hori erakustean. Kattalinek, erautsi zuen trebetasunari esker, baster esan zioten musika eskoletako orkestan parte hartzeko eta hori gertatu zenean hideak hurbildu zitzaizkion ondorengo hau esanez:

-Parhatu egiguzu Kattalin, hasi eran zurekin mesjidantza izateagaitik, orain konturatu gara oso langile eta trebea zarela eta gure zorionik beroenak eman nahi dizkizugu, orkestan inor baino arinago sartu zarela. Geroztik orkestrak jotzen zuen bakoitzean han zeuden bere gurasoak harro-harro bere alabak ateratzen zituen dinu goxoak entzuten.

Uxue Aberasturi Atxikallende

«Saskibaloira jolastea eta igeriketa gustatzen zait!»

«Txiki pailazoa»

Txiki

Pailazoa

Bazen behin Aitor deiturko mutil bat, berak 16 urte zituen. Ikaslea ez zitzaien asko gustatzen baina bai pailazokeriak egitea.

Aitorrek ez zuen lanik aurkitzen eta bere kabuz lan egiten pentsatu zuen. Horretarako museen tokolaboretan pailazaren egitea pentsatu zuen. Oso ezaguna zen herrian eta Txiki deitzen zieten, oso altua ez zelako eta pailazarena egitea txikitatik gustatu zitzaiolako.

Egun batean bere herria Italiako zirkua etorri zen.

Aitor asko poztu zen, baina ez zuen benetako pailazo

ospetsurik ikusi. Gritz batean
zirkuko jendea zirkua mantatzu ari
zenean lau bila hurbildu zen.

- Laguntzarik behar al duzue zirkua
mantatzeko? - galdetu zien Txiki.

- Nahi baduzu egu lau ...! Hasi laguntzen! - erantzun
zien zirkuko gizon agintariak.

Txiki, gizonak esandako agindutik entzun eta lanean hasi zen.

Oso urkatuta bukatu zien lana hurrengo egunean itzuliko
zela agindu zien.

Etxera heltzean gurasoak bere zain zuden.

- Haino zirkuan egon uaz. - esan zien Txiki

- Zirkuan? Zertan? Norekin? - galdetu zion amak

- Zirkua mantatzu lagunduta diet, baina ez dut
ikusi zirkuko pailazoa onidik - esan zien Txiki. -

Bihar berriro joango uaz eta galdetuko diet ea pailazoa ezagutu
alot dutan. Hurrengo geizuan, Txiki esatu, galdetu eta
joan zirkura abiatu zen. Bertan ikusi zituen aurretiko
egunean berarekin lanean egu zireak; onidik lau
ziren bueak.

Hurbidu zen eta:

- Egunon ustiko! - esan zuen batek.
- Zuerako prest zauden? Gaur zirkuko teilatua ipini behar dugu, bilar lehenengo saioa dugu eta! - Komentatu zion beste batek.
- Bai, prest nago. Baina nix pailazoa eragutu nahiko nuke - esan zuen Txikik.
- Zirkuko pailazoa? - galdetu zuen batek
- Bai, ez al dago zirkuko pailazorik? Atzo ere ez nuen ikusi eta? - erantzun zuen Txikik.
- Pailazoa ni nix - erantzun zuen batek. Zer behar duzu ba?
- Zu? Eta zer egiten duzu lehen? Zergatik ez zauden pailazoz jantzita? - galdetu zion Txikik.
- Zirkua hantare gutxiak egiten dugu lan bai zirkua mantatzeko, bai ekitaldia egiteko eta baita zirkua batzen. Nirel hosi nire aia da,

Bartolo, bera trapezista da, beste hori Tonto eta trapezista da ere biek bu elkarrakin egiten dute, beste hori Dimitri, zaldiekin ibiltzen da, bestea lehiakina eta ui Tario paizak. -
kontatatu zion Tario paizak.

-Nik pentsatzen nuen-esan zuen Txiki.

-Bai guztiok pentsatzen duguena,
barkitzak bere lana egiten
duela da akabo!-esan zuen Tario.

-Bai hori da!-esan zuen Txiki.

-Zirkuko lana oso gogorra da,
baina oso polita ere. Familia

laurdi bat gara, munduko toki desberdinetako
chitxak ikusten ditugu - azaldu zuen Tario.

Txiki Tarioi bere lan kontatu zion.

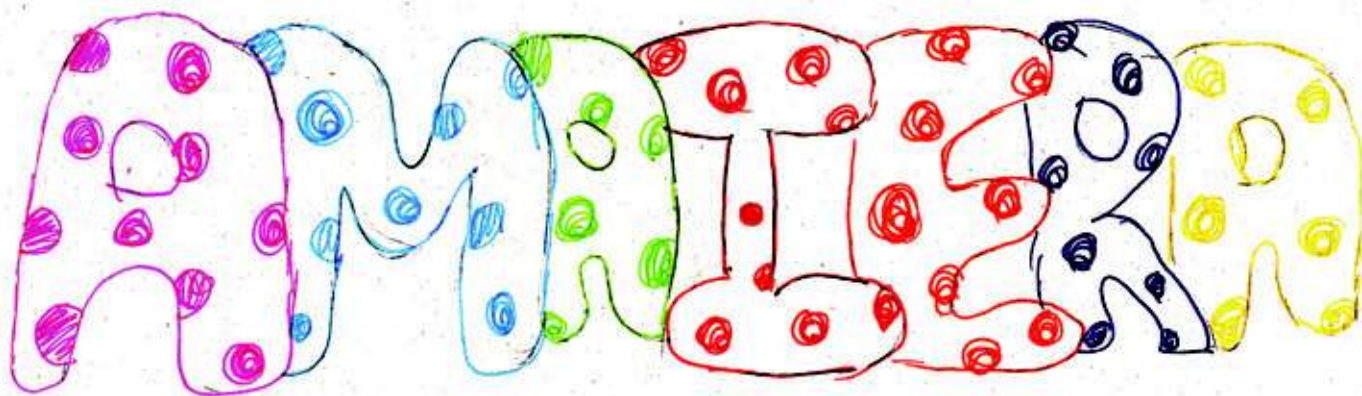
Tario laguntza eskatu zion. Eta hurrengo
eguneko saioa prestatzen lagunduko zion.

Eta bien artean saio ikasgarria prestatu zuten.

Hurrengo egunean Aitor zirkua ikustera joan zen eta jendeak Plariorekin barne arlo egin zuten, jendea asko gustatu zitzaion eta.

Bukatzean, gutxiak Plariori oso lan polita egin zuela esan zuten. Zirkuko jendea ere asko harritu zen. Orduan pentsatu zuten Aitorri zirkuan lan egiteko aukera ematea. Harek onartu zuen eta horaindik zirkuan jarraitzen du lanean eta oso pailazo famatua bihurtu da. Bere gustuko lana eginez zoriatsu sentitzen baita.

Lexuri Bengoetxea Regato

«Trikitia jotea, dantzatzea, saskibaloira jolastea, lagunekin egotea eta kantatzea dut atsegin»

«Kolpe baten ondorioa»

Kolpe baten ondorioa

Orain dela urte asko, Zugarramurdiko mendian galtzagorrien herriak zegoen. Galtzagorriak perretxikoetan bizi ziren. Perretxiko txiki eta polit batean Pello eta Pantxo izeneko bi galtzagorri bizi ziren. Pello eta Pantxo itxuraz oso berdinak ziren, galtzagorriak berdin jantzen direla: jakak gorriak, kamiseta zuria, gerriko marroia eta al barkak, gainera guztiak zituzten belarri luzeak! Baina izazaz oso desberdinak ziren: Pantxo, oso beldurtia eta lotsatia zen; Pello berriz, oso ausarta eta bihurtia.

Egun batean, Peru izeneko mutiko bat mendira joan zen perretxikoetan galtzagorrien herriak topatu zuenean, Pello eta Pantxoren perretxiko etxea hartu zuen.

Perretxikoa antindu zuenean Pantxo buruan kolpe bat hartu ondoren biak lurrera erori ziren. Mutilak gontatutakoa ikustearakoan korrika joan zen beldurturik! Hurrengo egunean Pantxo oso arrazo zegoen:

Sorginei bihurikeri bat egin nahi zela esan zion Pellori eta Pellok, oso ausarta ~~den~~enez, baietz esan zion. Orduan, planari jannaituz sorginen etxera joan ziren.

Sorginen etxea oso handia eta oso iluna zen. Pantxo sartu zen lehenengo eta hauxe esan zion Pellori:

- Sorginei edabe magikoak ostuko diegu.

Hau esan eta gero zerbeit anarara sumatu zuen, Pantxo oso belurtia zen, zergaitik nahiko zuen hori egin?

Zer gertatzen zitzaion?

Sorginei edabe magikoak ostu eta poltoa batean gorde zituen.

Gero etxera joan ziren berriro. Sorginak gertatutakoa konturatu zirenean, haseratu egin ziren beraienkin.

Bi ordu beranduago, berriro ere, Pantxok Pellori beste bihurikeri bat egin nahi zela esan zion. Pellok, berriro ere,

baietz esan zion. Oraingoan, lamiei egingo zion bihurikeria!

Erreka beldu zirenean, lamia pilo bat ikusi zituzten

kantatzen eta beraien urrezko ila orrazten. Pantxok orduan hau esan zuen:

- Urrezko orraziak ostuko ditugu, oraingoan!

Orraziak ostu zituzten eta etxera bueltatu ziren zitu bizian.

Hunengo egun, Pantxok berriro ere bihurikeri bat egin nahi zuen; baina Pellok ezetz esan zion, oso nahatuta zegoela eta. Or

duan, hau esan zion Pantxok:

- Beraz, ni bakarrik joango na, eta Tantalori andi bat ostuko diot! Hori esan eta gero, Pantxo joan egin zen.

Pello etxean gelditu zen pentsakor:

Pantxo oso beldurtia da, zergatik bihurtu da hain bihurtia?

Pello, orduan, konturatu egin zen! Beste eguneko kolpea gatik izango zen!!! Pello, Korrika bizian joan zen Arribotoko Marizengana eta hura heldu zenean, Pellok hitz egin baino arinago Marik egin zuen:

-Pello, entzun dut zu eta Pantxo bihurtikera asko ari zaretela egiten, zergatik? Gure galtzagarriak dina kontatu zion Mariri eta arazoa konpontzeko plan bat antolatu zuen:

-Kolpe bat hartu zuen ezta? Galdetu zuen Marik.

-Ba beste bat hartu behar da osatzeko.

Pantxo etxera heldu zenean Pellok esan zion:

-Mariren urteak dira, goazen oparia eramatera, bestela ez da pozik jarriko!

Biak sartu ziren Mariren kobara eta bat batean...

Danba!!! Marik urrezko sarterarekin jo zion buruan Pantxori. Momentu horretan, kolpea gatik, Pantxo, berriro beldurtia eta lotsatia bihurtu zen!

Handik aurrera oso endo bizi izan ziren eta kolpekin kontu handiz ibili ziren.

Kontuz kolpekin, bigarren bat jaso dezakezu!!!

Erilea: Lexuri Bengoetxea, Regatos

Mikele Asteinza Ansola

«Kirolzalea naiz eta igeriketa»

«Itsaso»

Euskal-Herriko herri batean neska bat bizi zen Itsaso izenekoak. Bere gurasoek izen hori jarri zuten aitak eta bere familia guztiak Itsasoa egiten zuelako lan.

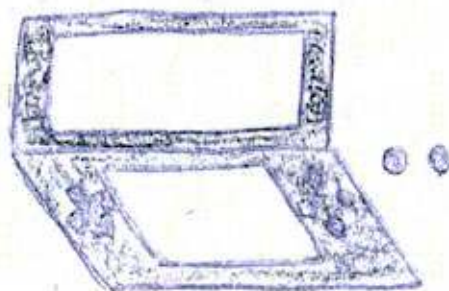
Itsasok asko maite zuen aita, eta bere falta handia izaten zuen, aitak denboraldi luzeak egiten baitzituen Itsasoa.

Mundutik zehar ibiltzen zen:

Japan, Txina, Korea, Amerika eta Amerikekara ere joaten zen.

Aitak beli ekartzen zion opariren bat eta Itsaso zain egoten zen.

Sei urte zituenean erloju polit bat ekarri zion koreatik, joku elektroniko ugari Japonetik eta lepoko eta pulsera koloretsuak Afrikatik.

Itsaso egunero joaten zen hondartzara bere aita non ibilikoa ote den pentsatzen.

Astero gutun bat idazten zion, ostean zehar gertatutako guztia kontatzeko, eta hilean behin Itsasok aitaren gutuna jasotzen zuen.

Azkenengo gutunean aitak sorpresa handi bat zuela idatzi zion, Itsaso, urduri eta irikitari jarri zen aita nola etorriko zela.

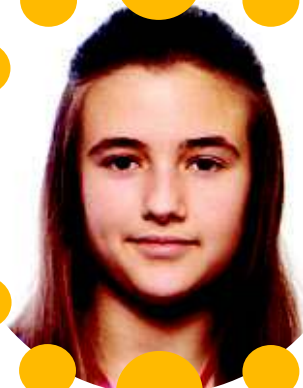
Heldu zen eguna eta Itsaso amarekin joan zen aireportura aitaren bila. Amak bazekien zer zen baina ez zion ezer kontatu nahi, esaten baitzuen, aitak zuzenean esango ziola.

Hegazkin asko heldu ziren batera eta Itsasok ez zuen aita ikusten, baina azkenean ikusi zuenean, korrika joan zenez aitaren gano, bidean la-la emakume bat botatzen zuen.

Zintoki famatu batera joan ziren bazkaltzera, eta Itsasok hiru bolako izozkia jan ondoren aitari sekretua kontatzeko eskatu zion. Aitak lanaz aldatu zuela esan zion, ez zela itsasora gehiago joango eta bereaiekin geratuko zela aurrerantzean...

Gau hartan Itsaso poz-pozik joan zen lotara, aitak sekulako ezustekoa eman baitzion, munduko oparirik ~~onena~~ **onena** !!!

Ammiera !!!

Ihara Bernedo Calvo

«Natura dut maite eta animaliekin asko gozaten dut»

«Amonaren istorioak»

AMONAREN istorioak

Gogoko dut udaro nire aiton-amonen etxera joatea.
Ez dago gauza hoberik mendi tontor baten gaineko
boserri zoragarri batean bizitzea baino!
Bertan dagoen lasaitasuna... ez dago diruarekin ordaintzerik!
Edozer egingo nuke bertan bizitzeko, baina, zoritxarrez, hirian
bizitzeko jarraitu behar dut.

Udako egun berotsu eta argitasunean, nire
lehengusu - lehengusinekin batera aiton - amonari boserriko
lan ezberdinetan laguntzea gustatzen zaigu.

Goiz batean, gorzeko zortzi eta erdiak aldera,
sukalderako tresna zeratak esnatu ninduen. Amona Fernanda
zen, eguneko bazkarir. gozoa prestatzen hasita zegoen.
Aitona Amostazio, berriaz, kortan zebilen abereei azpiak ateratzen.

Amonak baratzki batzuk behar zituen eta berarekin balera joan nintzen baratzera. Tomate eta letxuga batzuk batu bitartean, amonak honela zioen:

- Zeinen egun edarra! Gaur, gainera, igandea da eta umeez ez dute goiz jaiki beharrik!

Sukaldera heldu, tomateak eta letxugak mahai gainean utzi eta gutzientzako txokolata berdea egiteari ekin zion amonak. Nik mola eragin behar zen ikusi eta lagundu egin nion amonari.

- Laztana, txokolata edateko moduan dago eta joan zaitetz zure lehengusuak esnatzera eta esaiotze gozaltzera jaisteko - esan zuen amonak.

- Bai amona, oraintxe bertan joango naiz - erantzun nion.

Estaileretan gora abiatu nintzen bizkor-bizkor.

- tok, tok, tok! Egun on neska - motibik!
Gaur amonak gosari berezia prestatu digu eta zatorke gozaltzera! - esan nien lehengusuei.

Sukaldera mahai ondo harritu zuen amonak, txokolata berarekin dastatuko mota astotako gailetak eta gutxi.

- Umekoo... guk gartetan txokolata berdea izan bagenu... porret bizito ginen gu ere! esan zuen amonak.

- Amona, zer gosaltzen zenuen bada? galdetu zion Anderrek.

Amonak orduan horako hau erantzun zion: Guk gure behien esne ederrarekin eta bezperako ogiarekin egindako esne-sopak gosaltzen genituen.

- Esne hutsa egi sikuarekin? gailera gabe?
- galdetu nion Anderriek.

- Bai lastana - erantun zuen amonak.

- Gosaldu eta gero eskolara joaten zireten? -
galdetu nion amonari.

- Ez lastana. Guk ez geneukan eskolara joateko
astirik, etxean makinak bat lan izaten genuten-eta.
behiak jetti, ardiak eskilatu, garta egin, aberak zaindu,
neba - arreba zaindu... ez dakizue zein gogorra den
bizitza! - jarraitu zuen amonak.

- Hori bai zortea amona! Ez zenuen ikasketakera
joan beharrik eta azterketak egin beharrik. - esan zion
Amaiak.

- Zorte ona? Bai zera! Zuek dakizuen beste
jakingo banu nik ere, hobek! Ikasketekin jarraitzen duenak,
ikasten ez duenak baino aukera hobea izango du
lana aurkitzeko orduan. Beraz aprobetxa ezazu! - komentatu
zuen amonak.

- Bai horixe! erantun zuen aitona zuek
itasi egin behar duzue, zuen lana da - eta!

Horrela igarotzen ditugu udako egunak,
amonaren istorioak entzunez. Orain, hurrengo uda
noiz helduko zain nago beste kontakizun eder
batzuk entzuteko!

Asier Rementeria Argintxona
«Zure ametsetan benetan sinesten baduzu, lor dezakezu»

**«Mendebalde
arriskutsua»**

MENDEBALDE ARRISKUTSUA

Bazen behin Asier izeneko mutiko bat oso adoretua eta beldur gabekoa zena. Bere hiru lagunik onenak: Ander, Gorka eta Unai oso laguntzaileak ziren. Asierrek mendebaldean joan nahi zuen Indioen kontra burruka egiteko eta zaldi baten gainean ibiltzeko. Asierren ametsa zen eta berak uste zuen gertatuko zela baina bere lagunek ez zioten sinesten.

Telebista ikusten zegoela loteria antzeko bat egiten ari ziren. Bertara deitu zuen eta egun batzuk itxaron eta gero nahi zuen tokira joateko bidaria laurentzat tokatu ziteaion.

Bere lagunei esan eta gero hegazkinean sartzeko Unaiak beldurra zuen baina azkenean sartu zen asko kostatuta.

Hegazkinean zihoazen bitartean konsolasekin jolasten zeuden laurak. Basamortu edrian geitsi ziren

eta Cactus City herriera joan behar zuten. Mapa bat zuen Asierrek, orduan, denak lasaia go gelditu ziren. Kilometro batzuetara ikusten zuten Cactus City. Herri horretara heldu zirenean han zegoen batek Cactus Citytiko joateko esan zien, herri arriskutsua zela.

Oso erropia deserosoak zituzten herri horretan ondo moldateko. Orduan denda batera sartu ziren. Sheriffa bezalako erropak jantzi zituzten baina ez zuten diru nahikorik ordaintzeko. Horregaitik Anderrek bere konsola berria erakutsi zion eta dendariak makinaren truke erropak eman zitkion. Horrela denak pozik joan ziren. Hotel bat behar zuten gura pasatzeko. Oso diru gutxi zutenenez gela baxar bat alokatu zuten.

Eguerdi inguruan indioak etorri ziren eta euren nagusia bazero beltz bat zen. Hauen ura ematen zien herriarrei diruaren truke, herria zetozen erreka moztuta zekatelako indioek. Mutiko taldeak egoera hau ikusi zutenean Cactus Cityn justizia behar zutela pentsatu zuten, ura denon baliabidea zela. Oso haserre indioen nagusiaren ganahurbildu ziren eta duelo bat proposatzen zien.

Borroka hori irabazten bazuten erreka zabalik utziko zuten indioek herriarcentzat. Hasieran bakernak proposamen hura ez zuen onartu, baina mutikoak hain indartsu ikusi zituenenez egun hartatik hira egunetara elkartzeko gelditu ziren. Dueloaren berri jakin zutenean herriarrek mutikoen zaldiake utzi zitkieten indioen

lurretara heltzeko. Asierrek eta bere lagunek indioen lurretara heltzeko bide luze bat egin zuten. Asierrek lehenengotaz zaldian ibiltzen ez zekien baina gero taula hartu zion.

Heldu ziren indioen lussetara. Duela hasteko ordu erdi falta zen eta Asierrek zezena ikusi nahi zuen. Ikusi eta gero irribarre txiki bat egin zuen, inork ez zekien zergaiti. Heldu zen duelaoren ordua. Indioen kapitainak pila bat denbora egin zuen zezenaren gainean baina Asierrek bazekien zezenak zota bat zenkara belarrian. Mutikoa kendu eta zezenak asko eskerta zion. Orduan indioengana joan eta denak bota zituen handik kanpora. Horrela Asierrek erreka zabaltzeko agindua eman zuen. Indioek duelaoren ostean burumazur alde zuten euren lussetara. Cactus Cityko biztanleak osduti aurrera ura itango zuten bizitzaren osorako.

Aitzol Baraiazarra Garai

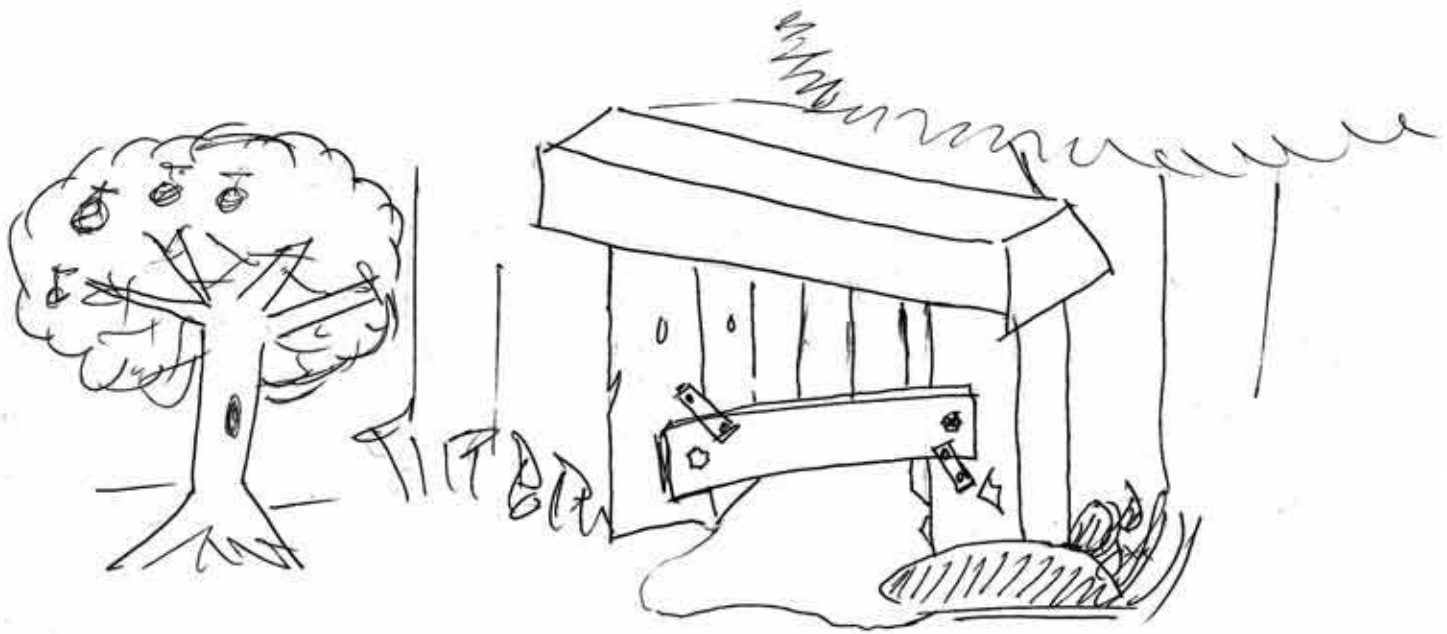
«Kirola eta irakurketa oso atsegin ditut»

«Goienetxe meatokia»

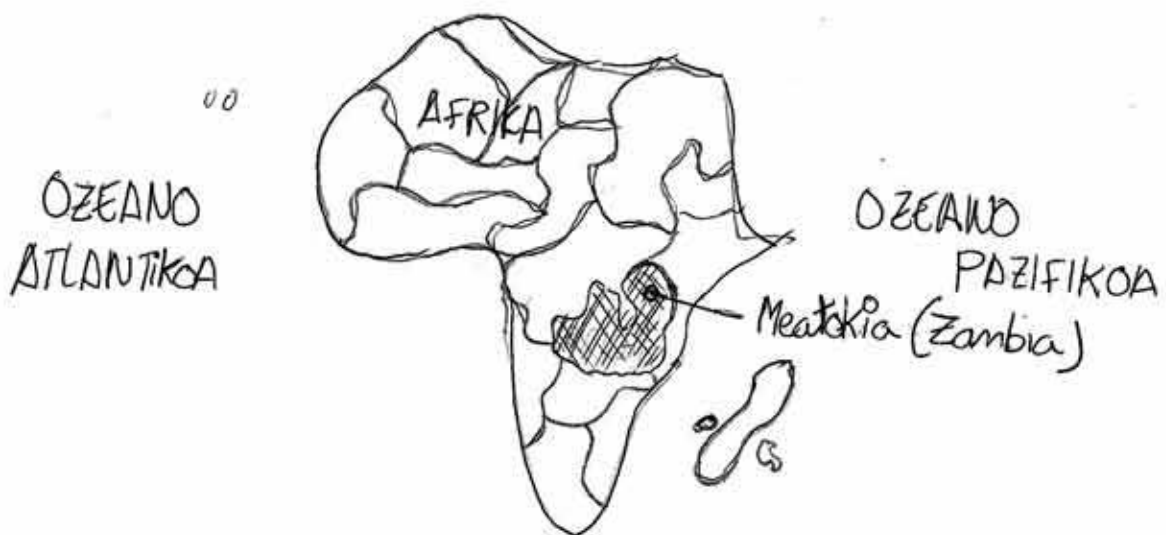
Goienetxe Meatokia

Baten behin, Mikel izeneko baserritar bat Lapurdin bizi zena. Mikel euskalduna zen eta bere aitona hiltzean, bere baserria oinordetzan hartu zuen. Aitonaren baserria duela ehun urte eraiki zen eta Mikelek baserria zaharberritu egiten zuen.

Egun batean, Mikel baserrian zebilela, aitonaren gainak aurkitu zituen. Traste zahar horien artean, bere aitonaren egunerokoa zegoen eta mapa bat baserri ingurutik lurperatua zegoela kontatzen zuen. Orduan, pala hartu eta Induskatzea erabaki zuen. Induskatzen zebilela, kaxa bat aurkitu zuen eta barruan mapa bat. Mapak bere aitona zuen meatoki bati buruz hitz egiten zuen.

Bihararumuan, Informazio bila hasi zen eta aurkitutako Informazioak bere aitoharen meatokiari buruz hitz egiten zuen. Aitoharen meatoki hart 20 bat urte zeramatazan itxita eta bertan behera utzita. Meatokia Hego Afrikako herrialde batean kokatua zegoen, Zambian.

Arkean, Mikelek bere lagun miñari deitu zion eta ea berarekin joan nahi zuen galdetu zion. Karlosek Mikelen proposamena gustoko izan zuen eta bidaiari lagundu zion. Orduan, 2 lagun miñak elkarrekin joan ziren Zambiarara. Hantxe, bi lagunek meatokia zabaltzea erabaki zuten eta hango pertsonak kontratatatu zituzten lanetan hasteko. Mikelek eta Karlosek meatokitik hainbat miñoratu lortu zituzten eta lortutako zati batzuekin langileei ordaindu zieten.

Ordutik aurrera, Mikel eta Karlos baserriari egoten gaitu, bidaiari dion Hegozgaitako herrialde horietara, meatokia hola dabilen jakiteko. Gainera, meatokitik miñoratuak Mikelen eta Karlosen baserrietara eramaten dituzte eta politena, meatokiari Mikelen familiaren abizena jarri ziotela da: Goichetxe Meatokia.

Aitzol Barajasarra Garay

San Fidel Ikastola LH6A

Naia Young

«Saskibaloira jolastea, kantatzea
eta gitarra jotzea dut gustuko»

«Txorimalo tristea»

txorimalo triste

Bazeu behin txorimalo bat. Txorimaloa beti zegoen triste. Beti zegoelako baserri batek bestera musitzen. Txoriatz urrundu baino, erakartu egiten zituen beraie lagune zelako.

Beti amaitzen zuen plazau eta plazatik beste etxe batera joateu zuen. Beti zuen kontzeptu berdina eta ia nekatzen hasi zuen. Beren amets gogokoene famili batekin betirako egotea zen.

Egun batean oso famili on batek hartu zuen. Txori asko egoten zireu, eta askar egin zuen bereien lagune.

Txoriale egunero zeuden txorimeloaren inguruan. Eta baserritarrek txorimeloa saltzea pentsatu zuten. Baserritarrek pentsatu zuten hurrengo egunean famili batzuei txorimeloren buruz hitz egiteko.

Baina ikusi zuenean, txori gehiago eta gehiago etertzen zirela, arin konbokatu behar zuten, famili batzere.

-Txorimeloe saldu egin behar dugu - esan zuten baserritarrek.

-Bai, ulertzen zaitut beine, txorimeloe herria baseriter guztietatik pasatu da. Norik erosiho du? - esan zuten bere artean.

-Ez dakit. Pentsatu dugu beine joan egin behar da hementik: bete zuten baserritarrek.

Hurrengo egunean, baseriteren umee, ikusten joan zen zergatik etertzen zireu. hainbeste txori.

Umea, Maite deitzen zen eta 8 urte zituen. Beti zegoen jardinean jolastu.

Txorimaloaren alboan arboste asko zeuden eta her eskuatatu zuen. Baina ikusi zuenean, Txorimeloe txoridin bizketan ia-ia sutaarekin lurrere jausi zen.

Baina Maite txorimeloaren gona joan zen ausarta izan behar zuen. Txorimeloari esan zion beren aita bereri salduko zioke. Txorimeloe triste jarri zen.

Baina ulertzen zuten, txorimelode txoriak urruntzeko dirak ez erahartzen. Ete berak erakerrak egiten zituen.

Txorimeloa eta Maite egun guztia zeduen pentsatzen zer egin, Maitereu aitak txorimeloa ez saltzeko.

Azkenean, aurkitu zuten soluzioa: Maitek berek aitari esan ahel zion emateko beste oportunitate bat.

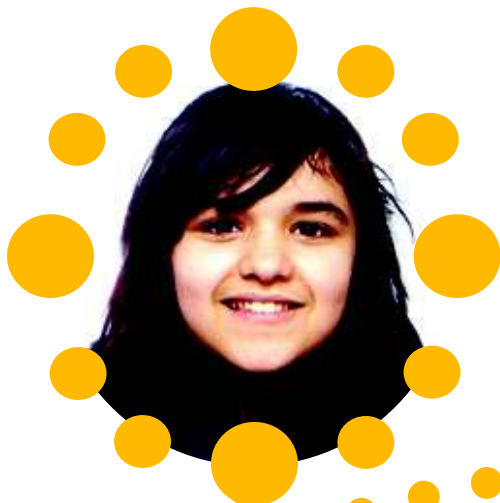
Bitartean, txorimelode egun guztia txorielun egon barik dago. Eta gaur elkartzen zuten txorielun berarekin berak egiteko. Bate ere, familie etxean ez zegoen en.

Plane egin zuten eta nahiho ondo atere zen: Maitereu aitak ez zuten txorimeloa saldu eta Maitek egunak ahel zuten egun txorimelorekin. Ek gaur txorimeloa txorielun. Txorimeloa ez zuten egon triste gehiago.

Eta egun batean, ikusten baduzue, Txorimelode nekia bat beten, baduzue istorioa! ▽

AMAIERA!

Idazlea: Naie Young
Marrazlea: Naie Young

Erika Rodriguez Mateo

«Abokatua izatea gustatuko litzaidake»

«Zinitra»

ZINITRA

Bazen Zinitra izeneko irla bat. Irla hori ez zen mapan aurkitzen. Animaliak georger berezia zuten; ez ziren normalak. Inork ez zekien ezer horri buruz. Animaliak oso ondo ligitzen ziren, ez zuten arazorik inoiz; ez ziren agurtzen, ez ziren hiltzen, denak batera espezie berdinekin girelako.

Baina egun batean, Carlos Payne izeneko inbestigadore bat Zelanda Berria joaterakoan, argi iturri anaro batekin topatu zen eta lote baten gogonez, harko argi iturrian gelditu zen. Bat-batean, Zinitra irlarekin topatu zen. Bera, oso harrituta geratu zen irla horrekin. Oso distiratsua zen, kolore asko zituen, eta animaliak ere. Animaliak oso politak ziren; ur azpian, oso arrain politak eta koloretzak zeuden. Heldu genean, honela esan zuen:

- Zetako buruko mina daukat!

Baina berrehala:

- Hara! Ze polita den irla hau, inoiz ez dut ikusi ezer berdina: kolore askotako zuhaitzak daude: urdinak, laranjak, ... denak, berdeak izan ezik! Espezie berdineko animaliak, ur azpikoak eta hegaztiak izan ezik, ur azpiko animaliak oso politak dira eta hegaztiak, oso anarokak. Gremliak deituko dizkiet animaliei. Jabetzen badira besteak... harrituta geratuko dira, eta nagusiak goratu egingo dit! A ze polita den bizitzea!

Bizitza!

Baina ez zuen jakin gremli bat bera espiatzeko zegoela. Dena entzun zuen, eta entzun eta gero, errege Anturarenengan joan eta esan zion:

- Errege jauna, sarkin bat sartu da geure irian!

Eta erregeak erantzun zion:

- Zelan sartu da geure irian! Einitza bakarrik geure azagutzen dugu! Oso azkarra izan behar da iria hau aurkitzeko! Baina hil egin behar da. Bestela, ezin izango gara lasai bizi!

Carlosek oso txarto egin zuen hori pentsatzeaz, are txarrago altuan erate az. Ez zekien zer zetonkian, oso arazo handian sartu zen. Gremli batek Carlos ikusi eta gero, lahitu egin zuen. Carlos oso ikaratuta egon zen, ez zekien zergaitik lahitu zion gremli horrek, galdetu zion:

- Zergaitik lahitu nauzu? Non nago? Zer demontre gara zu? Eta hil egingo naiz?

Eta gremliak erantzun zion:

- Bahitu zaitut aurkikuntzaren berri ematen ariko zarela, erregearen kartzelan zaudela, ni erregearen atezaina naiz eta ez dakit hillo zaituzten

Eta Carlosek erantzun zion:

- Mercede, ez hil! Ez diot inori ezer esango. Oso gaztea naiz hiltzeko!

- Hori niri ez esan, ez naiz erregea eta!
- Non dago erregea?
- Oraintxe dator, jentxa ondo esango duguna.
- Eskerrik asko, oso gremli ona gara!
- Ez izan hain hain "pelota"!
- Bale Bale!

Carlosek erregearekin berla egin zuen:

- Ez diot inori esango horri buruz, baina mesedez, ez hil!
- Benetan esaten duzu?
- Bai, ez diot inori esango. Egon lasai.
- Sinesten ditzut, libreza gara, baina enteratzen bainaiz norlaiti, esan diezula... ikusko duzu!
- Egon trankil.

Carlosek ez zion inori esan, erregeak ez zion ezer egin. Baina bere nagusiak, lanetik kanporatu egin zion, ez ziolako ezer garrantzitsua ekarri. Baina lan habeago bat topatu zuen, eta orain TB aurkeztu da. Eta hau hala edo ez bazean, san desola Kalabayan.

Iñigo Unda Barturen

«Kirola egitea gustatzen zait,
baita lagunekin eta familiarekin egotea ere»

«**Kaio surflaria**»

Kaio surflaria

Bazen behin udako egun eguzkitu batean, Lagarto hondartzan olatuak hartzen zebilen surflari talde bat. Anatrakdesa aurrerantz joan ahala marea ere gorantz zetorren eta han zen Kepa surflaria bere amaren ondoan olatu handien gain. Kepa hamabi urteko mutikoa ilehorra eta trebea zen eta ez zuen ezerk beldurtzen.

Anatrakdesa seiak inguru izango ziren. Kepak bere taula hartu eta zitu bizian olatuettarantz abiatu zena. Arto ziren han urrunean beltzez jantzitako pingino itxurako surflariak. Halako batean, Ogoño tontorretik hegazti ilun baten jektierak, Keparen arnasa guztiak bertan behera utzi zituen. Hegaldia txarto bideratuta zetorren Kaio beltzalt buruan jo zuen bete-betean. Mutikoa jadanik ez zen zutenik jartzeko taula gainean. Aldi berean, amak ez zen begirik kentzen hondartzatik. Zerbait gertatzen ari zitzaien bere seme-umeak, baina hain urrun zegoenez, ezin zuen jakin nor zen Kepa, arto baitziren kolore berdinez jantzitakoak.

Surflari gazteak konortea galduta zegoen taula gainean etxanda Kaioa inguruan zuela. Olatuak bi metro inguru izango zituzten, hala ere,

erriak ez zirela apurtzen. Momentu batean haize ere gelditu zen eta oia
lanaia zen giroa, baina Kepak bere onera etorri gabe jarraitzen zuen. Kaisak,
beharbada, egoera onare samarra xusmatzen zuen. Hori dela eta, hegaldi
burubilat egiten hari zen Keparen gainean urubi deigarriak ateratzen zituen
bitartean.

Bat-batean eguraldia aldatzen hari zen. Itxaroto haize fortsoak Keparen
aurpegia lastartzen zuen, baina ez zen nahikoa bere onera etortzeko. Olatuak
gera eta hortitzago jotzen hari ziren. Ezin zen demborarik galdu eta Kaisak
Keparen bizitzaren salbatza erabaki zuen, boroak ezin hobea bihurtuz. Jaramian,
Kaisak bere mendearen taularen urrea hartu eta hegan egiteari ekin zion
bere indar gutxiak. Olatuak zeharren lastartzen taulak gorantz egiten zuen Kepa
gainean zaramala.

Olatuak bertikalki apurtzen hari ziren eta Kaisak arriakua haitzetako, bere indar
gutxiak taularen urrea oratuaz Kepa olatuaren gainetik eramata lortu zuen. Politi-
politi surfartzen zebilen taldearengana heldu lortu zuen Kaisak. Surfariek
ezin guten sinertu nola lortu zuen hegaztia, Kepa olatuaren gainetik puztega
urperatu gabe. Denen laguntzaz Kepa hondartzearen eramata lortu zuten. Baina
hondartzan, borroka postura eraman eta han lekengoa harriduratsua aritak
egin zituten. Bere onera etorri zenean, galdetu zuten lekengoa gauza bere
daturik izan ziren. Ondoren, amari dei egin zuten berreginatuak.

Keparen ama urduri hurbildu zen bere semearekin ondera. Kaisa, bitartean,
haitz baten tontoretik gertatzen ari zen gutxiaren iturri zen. Mutirik ama
iturrian Kaisari buruz galdetu zion, erriak eman nahi zizkielako bizitzaren salba-
tzeagatik. Gutxiak erria zenean, Kaisa borroka posturaino hurbildu zen berrira
ere karrika eginez eta orduan Konturatu zen han zegoela hegaztia. Mutikoa puz-
tegi jarri zen Kaisa iturrian eta keinu bat egin zion berarekin olatuetara
jotzeko.

Denborrik galdu gabe gartzera bere taula hartu eta datuetarako abiatu
 zen. Kiak elatuen artean jarraitu zion. Beran zebiltzanen, hegatia keparen
 taularen gainean jarri zen eta bien artean elatu luze eta polit bat hartu
 zuten.

Hala bazan
 eta ez bazan
 sar dadila kalabazan
 eta ager dadila
 lagata handotzan

Inigo Unda

GERNIKA-LUMOKO UDALA

Hezkuntza Saila
Euskera Zerbitzua

gernika-lumoko
euskara zerbitzua

KULTURA SAILA (HPS)

Bizkaiko Foru Aldundia
Diputación Foral de Bizkaia